

forment, og at de herved ville komme til at lide betydelige Tab. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er temmeligt ensidigt løst ved § 3, og at Billighed maa tale for, at der tilstaaes Fiskerne en vis Hændsret, grundet paa et længere Antal Aars hidtil uantastet Aalefiskeri. Som Iffe-Jurist tør jeg ikke gaa nærmere ind paa Sagen.

Lovforslagets §§ 5 og 6 forbyde Vaad, der drages langs Bunden, besæftede til Vaad eller større Fartøi, tilligemed Strugglib, Plumpstang og Aalekam, overalt paa dansk Søterritorium, samt Aalevaad indenfor 300 Favne fra de aabne Kyster, og disse fuldstændigt i Liden fra 20de September til 20de Mai. Samtidigt hermed forviser § 37 Aalevaadene ud af Fjordene og de smallere Sunde. Jeg tror, at i Aaret 1873—74, da den til Grund for Lovforslaget liggende Kommissionsbetænkning blev skreven, var det baade rigtigt og muligt at gennemføre disse kategoriske Bestemmelser. Men i de forløbne 4 Aar har Vaadfiskeriet taget et faadant Opsving og beskæftiger saa mange Mennesker, samtidigt med, at det har fortsat sin Ødelæggelses Gang over Danmarks Havbund, at man af Billighedshensyn ligeoverfor Fiskerne og de store Kapitaler, der stikke i Redfaberne, — vistnok ikke Meget under en halv Million Kroner — samt af praktiske Hensyn til Muligheden af Lovens Gennemførelse i Rigsdagen maa søge ad anden Vej at naae det samme Resultat. Jeg tror dette muligt ved at anvende det mere populære Middel at afslaae de vigtigste Ynglepladser i Fjordene og saa lade Fiskerne faae større Epillerum udenfor disse fredeede Steder. Gennemføres dette delvise Afspæringsystem med fornøden Omhu, samtidigt med at Vaadfiskeriet indskrænkes til visse Lيدر af Aaret og ved lovbestemt Mafkevidde i Garnene, vil sikkert det tilsigtede Maal, Fiskebestandens Vedligeholdelse, naas. Jeg har tænkt mig at Afstiftningen af de saaledes laasede Bunde burde foretages af en Fiskerikommission, hvis Sammensætning saaflyas ved Lov, t. Ex. Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, eventuelt Fiskeridirektøren, 1 Naturkyndig og 2 dygtige Fiskere, een fra Verne og een fra Jylland, som staaende Medlemmer, vedkommende Herredsfoged og et af den paagjældende Kommune valgt Medlem som Tilforordnede for hvert enkelt Distrikts Vedkommende. De staaende Medlemmer skulde tillige danne Ministeriets permanente Konsultationskommission ved saadanne Leiligheder, hvor særegne Fiskerispørgsmaal kræve en mere alsidig Behandling.

Den her nævnte Afslasning af Dele af vore Fjorde og Indsfjoringer vil tillige medføre den Fordel, at den kan iværksættes strax, saasnart Loven er udkommen, hvorimod et absolut Forbud mod Vaadbrug dog maatte indrømme en vis Repit paa Sagernes nuværende Tilstand, og denne Respitid vilde naturligvis blive meget misbrugt.

Wilde nu Ministeriet tage ovenstaaende Bemærkninger tilfølg, maatte altsaa §§ 5, 6 og 37 forandres i Overensstemmelse hermed, ligesom Konsekventerne af en Forandring i Kontrolbestemmelserne i den af mig foreslaaede Retning maatte medføre en Omredaktion af § 39 og hele Kapitel 5.

§ 8 henviser Bestemmelserne om Mafkevidde til de for Limfjordsredfaberne gjældende Regler. Forudsat at Bestemmelserne i Kapitel 4 om Fiskeri i de øvrige Fjorde faae den forandrede Form, som Indførelsen af laasede Bunde og Tillabelsen til at drive Aalevaadfiskeri udenfor disse ville give dem, er der formentligen ingen Grund til at beholde Kapitel 3, der handler om Fiskeriet i Limfjorden, i Lovforslaget; det burde retteft udkomme som Vedtægt samtidigt med Loven. Dele dette Kapitel giver Loven en uensartet Form ved sine detaillerede Bestemmelser for et enkelt Fiskefarvands Vedkommende. Dels forekommer det mig, at en almindelig Fiskerilov ikke bør indeholde slige Detailler, der snart kunde gjøre Forandringer i Loven nødvendige, som kun kunne gennemføres ved en langsom Forretningsgang, og dels er det jo saa at sige umuligt for en usagkyndig Repræsentation at votere samvittighedsfuldt over slige or den mindre let forstaaelige Bestemmelser. Udgit Kapitel 3 af Loven, maatte § 8 indeholde Mafkevidde- og Dimensionsbestemmelser for alle tilladte Redfaber. En passende Respit bør dog gives.

Lovforslaget indeholder aldeles ingen Bestemmelser for Østersfiskeriet. De nugjældende Regler — eventuelt modificerede — burde dog, trods forskjelligartede Banskeligheder, optages deri for at give Loven den Jylbigheid, som den uden dem mangler.

Under Lovforslagets Afdeling III, almindelige Forbud, Straffe m. m. tror jeg det særdeles hensigtsmæssigt at tilføje endel Bestemmelser af mere nautisk Karakter. Der vilde saaledes gives en ypperlig Leilighed til herigjennem at indprente Fiskerne, at de internationale Regler for Lanternesføring og for at undgaa Paafælling ogsaa gjælde for dem. Dernæft burde det paalægges Fiskerne at medføre i deres Fartøier et Redningsbælte til hver Mand. Denne Bestemmelse er især bleven nødvendig efter Dødsfartøiernes Opkomst, da der fra disse let gaa Folk overbord.